

[Estrup]

Vi er ikke kommet så frygtelig langt i denne samling med en reformering og forbedring af Statens Uddannelsesstøtte, og samlingsen er jo nu snart ved at være forbi, så det er der ikke så meget at gøre ved, men måske er der i stedet grund til en vis optimisme ved det gentagne gange konstaterede flertal for, at der skal ske noget på dette område.

Jeg tror dog, at der er et enkelt ændringsforslag til lovforslaget, som vil betyde en væsentlig ændring for nogle af dem, der allerede er hårdt ramt af en betydelig studiegæld, og det er forslaget om, at man nu skal fastsætte en tilskudsprocent, som er i overensstemmelse med den faktisk betalte rente, altså at tilskudsprocenten, som hr. Tørnæs før ganske rigtigt omtalte, nu gøres lovbunden, hvor den tidligere har været bevillingsstyret. Men realiteten i den forbindelse er jo netop, at en af grundene til, at loven skulle til revision, var, at man skulle tage spørgsmålet om at gøre tilskudsprocenten lovbunden op. Derfor er jeg helt indstillet på at følge hr. Tørnæs' opfordring, at vi diskuterer det, men under behandlingen i sin tid var der flere ordførere, ikke blot ordføreren fra mit parti, men bl.a. også ordførere for regeringspartierne, som udtrykkelig gjorde sig til talsmænd for, at denne tilskudsprocent skulle være lovbunden for at sikre de studerende en viden om, hvordan deres gæld ville udvikle sig.

Det ændringsforslag, som foreligger nu, indebærer, at studiegæld i form af statsgaranterede banklån fremover i det væsentlige vil blive rentefrie under tilbagebetalingen. Den tilskudsprocent, som loven drejer sig om, fastlægges altså ifølge ændringsforslaget til samme procentsats, som bankerne gennemsnitligt beregner sig på statsgaranterede lån. Jeg tror, man må sige, at forslaget for de studerende betyder en fastfrysning af gælden, således at en eksplosiv vækst gennem stadig rentetilskrivning fremover er udelukket. Men først og fremmest skabes der altså nu sikkerhed for størrelsen af det årlige tilskud til gældssanering for den enkelte studerende. Det giver bedre mulighed for at overskue og planlægge økonomiske forhold, der ofte er hårdt pressede, og dermed øges den enkelte studerendes tro på, at det kan lade sig gøre at komme ud af en tyngende studiegæld.

Afslutningsvis skal jeg blot sige, at vi naturligvis ikke har noget imod, at denne tilskudsprocent offentliggøres i Statstidende, og

derfor også kan stemme for undervisningsministerens ændringsforslag under nr. 2.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg forstår godt, man kan have det ønske, at denne ordning bliver lovbunden – hvem kan ikke nære sympati for det? – men jeg vil udtrykke min betænkelighed ved, at man her i sidste øjeblik gennemfører en så radikal ændring af hele denne gældssaneringsordning, gør det med så kort varsel og gør det næsten uden at rådføre sig med administrationen, endsigse tænke på, hvor man skal skaffe pengene fra.

Derfor vil jeg indtrængende opfordre det radikale venstre, som har stillet ændringsforslaget, til at overveje at stemme for et ændringsforslag, som regeringspartierne vil stille mellem anden og tredje behandling, om at udskyde ikrafttrædelsen af denne store reform til næste år. Hvis vi kan få det lille og meget velbegrundede ændringsforslag igennem, vil vi til gengæld gerne stemme for lovforslaget ved tredje behandling og dermed tage medansvar for loven.

I modsat fald får vi altså trukket noget ned over hovedet, som involverer administration og økonomi, og da det er et ømtåligt system, vi har med at gøre, vil jeg advare imod, at man ikke tager det hensyn til os at give os et års ventetid. Jeg er ked af, at vi slet ikke har drøftet dette før, men det gik så stærkt, at jeg pludselig hørte, der var skrevet betænkning, så vi ikke engang fik mulighed for at give råd med hensyn til, hvordan vi kunne gennemføre det, som man ønskede, og det synes jeg egentlig var beklageligt. Men det kan nås endnu mellem anden og tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Når undervisningsministeren nu siger: kunne vi dog ikke vente et år? må jeg gentage det, jeg sagde til hr. Tørnæs, nemlig at vi så må se på, hvilke argumenter der er for at vente et år. Hvis det kan forventes at ville skabe administrativt kaos, er der selvfølgelig ikke nogen af os, der har nogen som helst interesse i det, men jeg synes, det kræver en argumentation fra undervisningsministerens side, og den må jeg så gå ud fra at vi nu får i udvalget.